

Nyárai

Mások szeressék benned a bolyongó,
Örök bohémet, a derűs legényt
S a nagyszerű és mélységes bohócot,
A mókák és nóták emberét.

Szeressék benned azt, ki e vidéken
Igaz művészet kincsét hinti szét,
Szeressék benned a saját tüzeben
Ezer színével szikrázó színészt!

Nekem te több vagy! Én az emberekben
Mindíg a lelket s lényeget kerestem
S a maszkon és a gesztuson keresztül

Megláttam én az embert a szereptül.
Te nékem több vagy, mint színész, aki
Test az igének... Te vagy Nyárai!

Örök visszhang

Most tűnnek már elém e régi utcák,
Hogy bontogatják a vén házakat.
Most érzem én vén házak mélabúját,
Hogy rám merednek a vak, tört falak.

Ó most tudom, mi volt nekem e tájék,
Hogy romban, porban, holtan itt hever.
Elmúlik már a tűzfal és az árnyék,
Melyet borongós álmomra vetett.

Most érzem, mily szép volt az esti óra,
Mikor kiskocsmák kékes ablakán
Kiszűrődött a lámpafény, a nóta
S lassan kihúnyt a téli táj haván.

Az elmúlásban hirtelen kicsendül
A dolgok mélyén alvó dallam is
S szívünkben tovább zeng minden, mi eltűnt,
Ha lemondón, fájón és halkán is!

Úgy szeretem...

Úgy szeretem én mind e verseket,
Úgy ápolom, hisz gyermekeim ők,
Mind e nagy vágy ágyában született,
Mély vágyban, amely nem lelt földi nőt.

Ó verseim, ti elfáradt, beteg,
Szép gyermekek, apátok fiai,
Lemondón járok én közöttetek,
Oly édes kín e sok bút hallani.

Az egyik szőke s álmodón remeg,
Mint valami tavaszi, lázas est,
Szegény szonettetem, akkor született,
Mikor egy nagy szerelmem odalett.

A másik víg, boros, hangos gyerek,
De én tudom, a szíve mily beteg.
Felejteni akart akkor fejem
Valakit, akit sohse feledek...

Zengő szonettek, árva gyerekek!

Mert későn jöttem...

...Mert későn jöttem én.

Tudom már sorsom átkát,
A titkos bánatot és hogy mért nincs remény,
Hogy végzetem egén mért bágyad a szivárvány
S mért jó korai éj. Mert későn jöttem én.

Győzelmes trombitákat ezért nem fúvatok már,
Új tájak öröme ezért nem az enyém,
Ezért nem ad nekem új ígét semmi szótár
S új vágyakat az éj. Mert későn jöttem én.

Ezért nem láttam én a szűzek seregében
Hozzám hajló szivet s tavaszom édenén
Ezért volt oly fagyos minden virág az éjben
És magányos az éj. Mert későn jöttem én.

Ezért rajong szivem halódó birodalmak
Beteg álmaiért s a földnek kerekén
Ezért nincs tartomány, hol vágyam elmaradna.
Mert hontalan e vágy.
Mert későn jöttem én.

Alvó erdő

Alvó erdő szépe,
Szívem, aludni jó,
A hold virraszt az éjben
És csillag ég az égen,
Millió.

Alvó erdő szépe,
Szívem, el ne feledd,
Hogy várni kell az éjben,
Fehéren és kevélyen
Herceget.

Alvó erdő szépe,
Szívem, maradj magad.
Azért neked ragyognak
A csillagok s dalolnak
Madarak!

Alvó erdő szépe,
Szívem, ne menj tova,
A magány a te kerted,
Ha évek is a percek
S ha nem is jó a herceg
Tán soha!

Születésnapom

Mint nyárfák hárfázása nyári éjen,
Olyan magányos és olyan talányos
Elzengő ifjúságom, vert reményem.

Ma fájón int felém sok régi város
És távol táj, hol fiatal fehéren
Az élet kacagó volt és világos.

S egy húr ezüstje sír, a fája ében,
A hold ma sírokon jár s hervadásos
Az éjszaka. Huszonhat éve éppen...

Ovid tavaszdala

Ex ponto, elveszett

Újra kinyílt a virág, halk zefirek dala száll,
Messze arany nyugaton újra kinyílt a virág!
Újra virulnak a nők, könnyű köpenyke lebeg,
Víg szívük újra lobog, száll nyilad, ős szerelem!
Újra gyönyör e világ, élni kikél a beteg,
Balzsamok árja csorog, vágyakat érez a vén!
Róma egén sugarak, római földön öröm.
Minden arany s fiatal, mert a tavasz hatalom,
Mert a tavasz örök úr, zsoldosa mind, ki szeret
S zászlaja merre lobog, földobog arra a föld!
Óh, de ahol a tavasz köd, borulás, szakadás,
Hol vegyen ottan a szív és dal új örömet?

Pontusi bús szigeten, gétai táj közönyén,
Római számkiüzött, átkozom én a tavaszt!
Jöjjön a tél, az örök, jöjjön az éj, a sötét,
Jöjjön a sír, a hideg s a fekete feledés,
Jöjjön a néma halál és a világtalan árny,
Hádeszi partokon és létei holt vizeken
Szebb nekem, jobb nekem ott, mint tavaszok idején
Élni tavasztalanúl s vélni: ma Róma örül!

Ha lehullanak a levelek

Moziban. Zaj és zene,
Félhomály, léha beszéd,
Elringat száz üteme.
Lelkem már nyitja szemét
S távolba, álomba lát,
Mint delejes betegek.
Első szám. (Színes, szomorú.)
"Ha lehullanak a levelek."

Jancsi és Juliska a kertben,
Két pöttön, árva gyerek.
A vászon riadva ellebben,
Juliska, szegényke, beteg.
Levél jó a lepedőre,
Meghal Juliska őszre,
Ha lehullanak (bús zene,
Rossz zene, új zene, divatos)
Az első levelek.

A vászon bánatosan száll.
Új kép. Nyárvégi alkony.
A levél hullásra készen vár,
Falevél múlásra készen már,
Piros, mint láz beteg arcon,

Juliskát elfödi az alkony.
Jancsi félve, osonva
Ki az erdőbe ered,
Hol bíborosan hervadozva
Hullani készülnek a porba
Az első levelek.
Zene; bánatos, régi, merengő.

Mintha egy régi, régi tájról...
Most sóhajt elsőt az erdő,
Mi lesz most Juliskából!
Jancsi kötényét veszi kezébe
S az első esett levél
Belehull az ölébe.
És hull a másik és hullnak váltig
S megtelik már a köténye.
És Jancsi szépen
Kötözi őket a fákra,
Nem hull le levél a tájra.
(Új zene. Ujjongó, vígan zszibongó.)
Jancsi és Juliska ketten.
A halál tovaszáll, élni oly jó
S újulni új kikeletben!

Vége. Kipirult arcok a csendben.
Ó drága szerelmem, szentem,
Dobogó szívedre jó lenne ma tennem
Apadó szívemet. (Álom!)
Juliskám, édes és örök szerelmem,
Hervad a vágy e világon,
Hervad e földi és gyönyörű kertben
Az örömed, hervad az arcod.
De én, a meséknek gyermeke, tettem
Egy csodát, drága, mely harsog,
Csodát, mely örökkön megőrzi neked
Mindazt, mi szép volt és ép volt teveled,
Tovább élsz zengőn és megilleted
A jövőd, veszendő, új sziveket,
Ha lehullanak is (zene, örök zene),
Ha lehullanak is a levelek!

Elégia

Szívem, e nagy és bánatos gyerek
Játékait elűnja néhanap,
A bábuk és rímek nem kellene
S kemény neki a régi vaskalap
És untató a sok öreg remek

És semmi új az ódon nap alatt...
Szívem, a nagy és bánatos gyerek
Gügyögve szól magához, ideges,
Minek e sok, idegen emberek,
Az alkony és a hajnal mit keres?
És minek a világos, víg delek
És minek a magányos éjszakák?
És minek minden, ó minden minek,
A bús napok, ez elhagyott tanyák?
És tűnnek társak, tavaszok, telek
S tűnődve sír szívem: emlékszel-e,
Hogy Anna is volt és játszott veled?
Hogy Anna is volt s játszottál vele?
Emlékszel-e, hogy Anna szőke volt,
Emlékszel-e, hogy Anna teste rózsza,
Emlékszel-e, hogy mint szerette volt,
Ha sírtál és ha verset írtál róla?
Szívem, a nagy és bánatos gyerek
Zokogva kérdez és nem felelek.

Dicsőség

A régi szent királyok
A Szűz Anya fiának
Aranyat, mirrhát, ámbrát
Áldozának.

Neked mit adjak, Anna,
A messze múltba menve,
Szűz vágyak távolába,
Napkeletre.

Adtam egy ifjúságot,
Egy életet, egy lelket,
S e három szent királyok
Énekelnek:

Dicsőség néked, Anna,
Szent tavaszunk virága,
Te sírba hervadt évek
Aranyága!

Ma jött az első...

Ma jött az első csöndes férfibánat
És lágyan érintette szívemet,

Mint nyárutó esője néma fákat,
Melytől az első holt levél pereg.
Ma jött az első, csöndes férfibánat,
Ma már múltakba nézek én utánad.

Holnap nyugodtan megy tovább a férfi,
Mert menni kell, mert végtelen mi útunk,
Az égis kell még kupolánknak érnit,
Ha nincs nő, kinek mély ölébe hulljunk.
Holnap nyugodtan megy tovább a férfi,
Magányba megy, asszonyvágy el nem éri.

Kései ragyogás

Néha áttetsző és fényes selyembe
Borítva minden, minden, ami fáj
S az élet mintha boldog ünnep lenne,
Ragyogó, mint víg giorgionei táj.

Az asszonyaim emléke lebegve
Mint arkangyal száll, száll a táj felett
S a tűnt élet reménytelen szerelme
Mint deledő Nap, fényes és meleg.

Ilyenkor himnuszt írnék énekelve
Az Örömhöz, de percem tovaszáll
S a giorgionei táj mélyén ügetve
Kibukkan már a páncélos Halál.

Önarckép

Fejemen a formák hiába vívtak,
Rút lett az arcom, nyúlt a koponyám
S e bánatos kaosz között a csillag,
Két nagy sötét szem ragyog fényt reám,
Hogy lángjánál a kín és kor redői
Annál mélyebb árnyékot vessenek,
Ó arcom, gúnyos és bús és ti ősi,
Emésztő tüzek síró ismerősi,
Harcok húnyó világa: szép szemek!

Lassan búcsúzom...

Lassan búcsúzom minden földi széptől
És földi jótól. Kedves ez nekem.
Legyen legalább hosszú s szép a búcsúm,
Ha kurta és kopár az életem.

Isten veled, egykor egyetlen üdvöm:
Babér, magasság, boldog lendület,
Ó versek, mily dicső volt énekelni,
Mikor még messze, nagy jövőm üzent!

Adieu Asszony, szerelem, bolondság,
Nemrég az élet s művészet maga,
Ma, bánatos magányom alkonyatján
Közlegő éjem esti csillaga!

Szívem szerént köszöntök minden embert,
Ki napjaimnak fényt és színt adott,
Téged is köztük, ifjú, sugaras nő,
Ki nem hoztál rám semmi bánatot.

Hitvallás

Szerelmem, mint a maniákus
Keleten: szent és isteni,
Te vagy nekem, bölcsnek, az Amor
Intellectualis Dei.

Te vagy nekem, a remetének,
Az örök oszlop és magány,
Nekem, borúslelkű művésznek
Az alkotóra várt talány.

Te vagy nekem, veszett hajósnak
A Jóremény távol foka,
Nekem, hívőnek és tudósnak,
A dolgok legvégső oka!

Liszt Ferenc emlékezete

Emlékezés, te halvány szőke nemtő,
Sírok fölött borongó géniusz,
Kinek tanyája csöndes cipruserdő,
Hisz élni szép és emlékezni bús!
Ó légy ma vídám, ujjongó, szökellő,
És ajkad zengjen, mint a zongora,
Rapszódíát dalolj ma égi nemtő,

Mely visszhangot ver s nem szűnik soha:
Mert bár sok század száll és tűnik ezred,
El nem viszi hírével Liszt Ferencet!

Ó nagy világnak hírhedett zenésze,
Kinek csodás és gazdag húrokon
A legnagyobb költő hódolt szerényen,
Lélekben és zenében oly rokon;
A kései kor bánatos művésze,
Hogy emlékezzék méltón vissza rád,
Ki egykor lázban és gyönyörben égve,
Világot járva hódítál hazát
S míg arany és taps váltakozva csengett,
Magyarnak tudták ott künn Liszt Ferencet!

S ha bús hazád sorsán könnyíteni kellett,
Könnyet törölni, vigaszt önteni,
Te jöttél s mély zenéd összhangja mellett,
Uj Amphion, épültek kövei,
Tanúk rá Pest, Pozsony, Szeged, amelynek
Vészét túlzengte büszke zongorád,
Mely szabadságot hirdetett s szerelmet
S bánat nyomán művészet mámorát.
És a magyar, mint hálás, árva gyermek,
Rajongva hódolt a hú Liszt Ferencnek!

Művész hazája széles e világon
Minden táj, hol megértés fénye ég,
Ó téged is tárt karral várt a távol
S ölelt a szabad, dús emberiség
S te tékozoltál lelked aranyából,
De messze nép hitt bár s idegen ég:
Magyar rapszódiaik költője, bátor
Hittel hirdetted a magyar zenét
S távol világban te el nem feledted,
Hol ringatták bölcsőjét Liszt Ferencnek!

Áldott művész, ki bennünket szerettél,
Dicsőségedből ó tekints ma ránk,
Melyet világhír karján nem feledtél,
Nézd: büszkén épül, szépül kis hazánk.
Magyar művészet: lelkünk boldog éke,
Ragyogni kezd, erős, szép, fiatal,
A népek nagyszerű hangversenyében
Új indulót próbál ma a magyar!
S hódító és örök zenéje mellett
Ünnepli első hősét: Liszt Ferencet!

Isten kardja...

Mint Artus, a ködös kelták királya,
Szerelmet és csatát vesztvén, szegény,
Kiment az árva, siket, síri tájra,
Hol hervad a virág meg a remény

S kardját, melyet az ég adott kezébe,
Tündöklő és villámló ékszerét
Bedobta a mély óceán vizébe
S meztelenül révedt az éjbe szét:

Én is, szerelmek s harcok alkonyatján,
Fonnyadt lovag, a végtelenbe vágtam
Acéloomat s a síri, vak homályban

Szikrázni kezd szűz északfényben égve
S míg ajkam némult s arcom egyre halvány,
Ő zeng s ragyog időtlen messzeségbe.

Az életemet...

Az életemet kérném tőled, ó Sors,
Mert elraboltad szép életemet,
Nem követelhetem, mert nagy robottól
Aléltan, szolgálád vagyok már neked.

Ó egykoron, fönséges májusában
Nagy indulásnak: szabad voltam én,
De akkor, remetéje mély magánynak,
Az életről csak mesét tudtam én!

Tömjénes és könyvtáros ifjúságom
Tűnt idejére úgy néz tört szemem,
Mint hervatag kertekre vézna várrom,
Az ifjúság legenda csak nekem!

Az életemet kérném tőled, ó Sors,
A szürke órák mély, holt tengerén
Egy piros alkonyt, mely tűnő, de csókos,
E tájról így, ó hogy menjek el én?

Az üdv, a rózsza, a boldog majális
Mind, mind ígéret, mely nem teljesül,
Könnyezve vár a korai halál is:
A sírok ormán késő a derű!

Tavaszi táj

Mély esti csendben
Úgy ég a csillag,
Miként emléked
Életemben.

Bús kerti zöldben
Úgy fáj az árnyék,
Mint a szívem majd
Temetőben.

Hűs fuvalomtól
A kerti lámpa
Lobog, mint vérem
Régi csóktól.

Fekete árnyon
Áttör a csillag,
Mint a jövődön
Ifjúságom!

Múzsza

A színpalak közé vígan betáncolt
S megállt egy tarka spanyolfal megett.
S míg viharzott a vídám operett,
Beszéltem néki vágyról és halálról.

Ó, lámpaláztól ragyogó szemek,
Ó, fiatal mámor, ó arany évek,
Ó, színpalak, ó festett semmiségek,
Közétek többé már nem tévedek!

Zengő finálé. Bíbor s lila ködben,
Míg végsőt vonaglott a vad zene,
Táncolt, mosolygott szökén és merően.

Én néztem őt remegve és remélve,
Ujjongott karja, válla és feje,
Ó életem gyászos Melpomenéje!

A távozó

...És másnap halkán a szívébe célzott
És elesett. - Hogy elkísértem őt,
A hold delett az égen s holtfehér volt,
Ő némán állt meg a halál előtt.

A holdba nézett és a hús fenyőkre,
Melyek őrt álltak bús kövek felett!
Nem szólt. Oly csöndes volt, mint kertek ősze,
Ha december jó és minden beteg.

A holdba nézett. Én nedves szeméből
Kiolvastam a titkot, a nagyot:
A holdba néz és nem lát több napot.

Kezet fogott velem. Az éj, a késői,
Úgy hallgatott, mint ősmély kriptabolt.
Becsöngetett. Halálharangja szólt.

A munkásnak

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Meglátod-e, ó testvér, feléd nyújtott kezem,
Ha ünnepnapomon rímek csellója csendül,
Tudod-e, hogy milyen dal ütemét keresem?

Tudod-e, hogy e selymek, ezüstök, mind e pompa,
Mind csak művészekkel emelt ravatalok,
Mind sorsomat takarja, mind sorsunkat zokogja
S egy elveszett éden, mely betűin ragyog.

Éden, amelynek én is, te is, búsán faragva
Vagy vígan fütyürészve, polgárai vagyunk,
De írjgy istenek és hódítók haragja
Kizárt belőle minket... Míg fölpirkad napunk,

Szelíd szonettek szende tejüvegén keresztül
Egy új éden kinyíló, távol kertjét lesem
S ha jobbam, mely feléd nyúl, meglátod e rímektül:
Testvér, e tájon még ma együtt leszel velem!

A búcsúzás szonettje

Búcsút veszek ma fájón töletek,
Nyugodt, ó formák, zárt gyűrűk, szonettek,
Mik rejtve rejtik a szép mérgeket,
Keserveit megölt, megtört szívemnek.

Búcsút veszek ma fájón töletek,
Szonettek, ötvözöttek és kizengők,
Nékem ez ékes forma elveszett,
Én eltévedve járok már nagy erdőt,

Hol immár végtelen dallam lebeg,
Mely csillagok felé tör s mélybe zendül
S míg egy talányos és új félelemtül

Szívem remeg, a végtelen egek
Szelíden és örökre rámhajolnak
S én társa lettem a holt csillagoknak.

Nincs halál...

Múló világ felett
Örök csillagok élnek,
Hiába hullanak
Hervadt lombok, remények,
Mindent akar, szeret, dalol az élet!

Görögség napja, te,
Krisztusnak boldog álma,
Hiába roskadoz
Bús tegnap szürke mába,
Örökkön élsz az ég mély templomába.

Múló világ felett,
Tűnő nap temetőjén
Örökké fölragyog
Az isteni verőfény
És él a bennünk élő égi törvény.

Nyári magányban

1

Hűvös, holdas...

Hűvös, holdas, csöndes éjjel
- Valahol egy sellő dalol -
A Tiszán ring elpihenve
Öreg szívem, régi kéjjel.

Boldog, békés csillagok
- Valahol egy sellő dalol -

Aranyozzák e szívet be.
Tört szívem, ragyogj, ragyogj!

Messze, messze, tüzek égnek,
- Valahol egy sellő dalol -
Ó, viharok szép szünetje,
Mikor hull le árva fényed?

2

Utánam...

...De akkor minden késő már. Jöhetnek
Megértői az elfáradt ütemnek,
Mely végtelenbe s éjbe lehanyatlott.
Jövendő arcok
Mit bámultok már? Kései kudarcot!

Ó, akkor minden késő már. Hiába
A szerelem rózsája. Rög porába
Hervad csupán és sírnak éjjelébe,
Ó, szépek szépe,
Siess rózsákkal új élők elébe!

Akkor már minden késő. Bús dicsőség,
Zászló, mely beteríti béna hőjét,
Ki elesett az áldatlan kudarcban.
Miért rohantam?
Egy hulló csillagért borús magasban!

Nincs búcsúzás

Nem búcsúzom, mert nincsen búcsúzás.
Életfolyóim mind tengerre szállnak
S az örök égbe tér minden múlás
S végtelen minden partja a halálnak.
Nem búcsúzom, mert nincsen búcsúzás
És mindenhol csak múltam tája várhat.

Nem búcsúzom, mert múltak tája vár.
A régi én talál rám szomorúan,
A régi én, kinek ösbúja fáj
S új bánatommal osztozik csitultan.
Nem búcsúzom, mert múltam tája vár,
Hol új tájakra vágyva, elvirultam.

A régi én talál rám szomorúan
És kérdezi: hol voltál, jó fiú?

S én felelem: a múltakon búsúltam
S beláttam, hogy minden távozás hiú
S nincsen bolyongás, csupán körbe-körbe
S megtérünk minden vándorok, örökre!

Stanza a Tiszánál

Elnézem őt, a régesrégi társat,
Ki mindig szótlan és lomhán halad,
Ó, láttam véle együtt annyi tájat
A fakó, bágyadt honi ég alatt
És elmaradtak ők, a messze tájak,
Sok régi szép és kedves elmaradt,
De ő velem van s vén tükrébe fáradt
Közönnyel nézem árva magamat
S egy idegen arc néz rám vissza onnan,
Mint bús halott orcája hús habokban.

Köszönet a nőknek

Köszönet a nőknek,
Hulló csillagoknak, múló gyönyöröknek!

Köszönet a lánynak,
Egy estére nyíló, hervadó virágnak!

Köszönet a szépnek,
Alkalom és mámor tűnő jegyesének!

Köszönet a jóknak,
Futó pillanatra örömet adóknak!

Köszönet a nőknek,
Aranyért, ezüstért mégis szeretőknek!

Életem szerelme,
Csak neked nincs jussod semmi köszönetre!

Kilenc óra

Kilenc óra. Nyugovóra takarodót fúnak,
Én is fúvok mai gondnak, mindennapi búnak.

Kilenc óra. Öreg este. Feketék a nyárfák,
Mostan szövik ifjú szívek holdas este álmát.

Kilenc óra. Valamikor én fiatal voltam,
De a szépek messze jártak, távol lugasokban.

Kilenc óra. Régi esték, vissza mikor tértek?
Soha, soha. Ifjúságot elvéteni vétek.

Kilenc óra. Takarodó. Térj meg árva lelkem
Megtagodott ifjúságból. Mégis öreg lettem!

Beszéd régi valómmal

Miért voltál oly szóttalan gyerek
A régi évek csöndes avarában,
Mint összefázott őszi levelek
A néma éjben, halott haloványan?
- Mert gyászoltalak árván tégedet,
Magányos férfi, nőtelen, apátlan!

Miért kegyelted úgy a könyveket,
Melyek sorsunk mély titkain merengnek,
Mint elhagyott és égverő hegyek
Tanyái a magánynak és szeleknek?
- Mert tudni vágytam, hogy vágyad felett
A baljós csillag mért oly félve reszket?

Miért kerülted a víg hölgyeket,
Táncos, dalos erőit a tavasznak,
Kik beragyogták mind a völgyeket,
Hol csókok és virágok záporoznak?
- Mert láttam őt, ki néked küldetett,
Az egyetlent, a kegyetlent, a rosszat,
Ki lelkedet eladta a gonosznak!

Egy öreg költő írja ezt:

Irodalom. Ők még ujjongva mondják
És életüket ráteszik szegények.
Irodalom. Ó szomorú bolondság
Rímekbe törni mind a drága szépet.
Mely a szívárványos, márványos élet
Nagy sugárútján pompázik, tetézve
Virágait, az egyszer kinyitókat.

Irodalom. Ó ifjak bús merése,
Ó mohó, bohó, balgán rohanó had.

Én jól tudom már s bölcsen nézem őket,
Vén bölcsesség, mely szürke szemfedő lett!
Ó régen én is, én is érte éltem,
Örök művészet, váram és erényem!
Örök művészet, versek, újra versek
És mindig versek, míg mások szerettek,
Szereztek, vettek, éltek és akartak!
Irodalom. Ó keskeny börtönablak,
Melyen keresztül a szép völgybe néztem,
Hol sírva várt rám özvegy, árva éltem.
Irodalom. Megöltek és nem éltem.

Új verseim elébe

Menj nélkülem hát a Városba, ó könyv,
Menj nélkülem a szürkülő vidékről,
Ha itt maradnál, mint új borban ó gyöngy,
Eltöredeznél mély keserűségtől.

Menj nélkülem, mint egykoron Ovídnak
Szomorúsága, menj zokogni, ó könyv,
Menj diadalnak, bosszulásnak, írniak,
Legyen kék tenger végre ez a sok könny,
Mely a kék ég alatt dalolva renget
Dicsőségcsillagot s csillagszerelmet.

A régi Anna...

A terek és idők mély fátyolán át
A régi Anna úgy tűnik nekem,
Mint gyermekségem aranyos és ámbrás
Mennyországa, a bús és idegen.
Úgy gondolok rá, mint a régi álmok
Szövetére, mely fénylő volt s remek.
S azóta jött az ébredés, az álnok
És jöttek szürke órák és terek.

Ó régi Anna, emléked malasztja,
Neved harangja zeng mély éjeken
S e lankadó szív elfogyó patakja
Beléd omol, szelíden révbehalva,
Ó szerelem, halál, ó végtelen!

A rohateci Máriánál

Morva határ és szeptemberi táj,
Oly kékek a hegyek.
Szívemben orgonál ma, ami fáj:
Máriához megyek.

Ó idegeni, boldog Szűzanya,
Te fekete-fehér,
A születésed napja ez a nap
S szívem már nem remél.

Idegen tájak gyermeke vagyok,
De hozzád jöttem én,
A glória, mely fejedem ragyog,
Ragyogjon ma felém.

Elhoztam íme, szűz Virág, neked
E táj virágait,
Kései, őszi mind, színükveszett,
De szívem is avitt.

S nem kérek én, költő és idegen,
Tőled már földi jót,
Csak engedd, hogy törött tekintetem,
Mely fényeket ivott,

Rajtad legeljen, mint híves patak
Vizén a szarvasok
S lehessen egykor én, fáradt gyerek,
Vidám és bölcs halott.

Magyar sorompó

A morva hegyek oly idegenül
És közönyösen várnak
És úgy fáj némasága az öreg,
Fáradt honi határnak.

A nap morva hegyek vállán pihen,
Nyugatra mosolyog már
A hold, magyar hold, halavány színe
Tarlott határon kószál.

A sorompónál meg kell állani
És sóhajtani mélyen:

Magyarország! Ó régi tájaim,
Ó elhagyott vidékem!

Fakó fáját hazámnak csöndesen
Megölelem szorongva
S úgy érzem, hogy magányos szívemen
Az életem zokog ma.

S míg a sorompón átzeng üteme
E szent, delejes árnak,
A morva hegyek oly közönyösen
És idegenül várnak...

Babona

Különös éjszaka,
Az ablakot kitártam.
A hold halvány virág,
Kutya vonít az árnyban.

Hűvös, mély éjszaka,
Halottaim üzennek,
A hold halvány virág,
Kinyíltak mind a kertek.

Talányos éjszaka
A tavasz nyárba téved,
A hold halvány virág,
A temetők fehérek.

Halálos éjszaka,
Oly hosszú, rémes árnyam,
A hold most hervad el:
Annát álmomba láttam.

Üzenet Szegednek

Nemes szülöm, te boldog és te büszke,
Megérzed-e, ha lángod gyúlni kezd,
Hogy egy szülötted, fényed árva üszke,
A távol tájon most feléd siet

S a vágyó álmok táltosán dalolva,
A tiszamenti fák között halad,
Ó érzed-e, hogy várja őt a róna,
A te borús és bolygó fiadat?

Ó érzed-e, mint gyúl ki messze vágya,
Feléd, hozzád a lomha ködön által
És mint üzen az őszi holdsugárral,

Mint fogy reménye, mint a hold világa
S idegen rögre fázón mint borul,
Míg egyszer az föléje domborul?

Idegen lugas árnyán

Feketeszlós, messze lugasban
Bánatos, boldog pihenő,
Ma minden vágyam abbahagytam,
Ilyen lehet, ilyen csöndes
A közeledő temető.

Feketeszlós, kicsi lugasban,
Idegeni, boldog helyen
Elpihenek ma én magamban,
Ilyen lehet, ilyen néma
Az ismeretlen sírverem.

Feketeszlós, árva lugasban,
Rátok tekintek, szép napok,
Nyári napok, rég áldozottak,
Ilyen boldog, ilyen messze
Nem leszek, csak ha meghalok!

Mégis oly szép...

Mégis, oly szép az élet. Tört kehellyel,
Melyből minden öröm s erő kiömlött,
Tört karddal, mely csúfos kudarcba tört el
És ellened fordult, ó bús legyőzött,

Mégis, oly szép az élet. Tört virággal,
Mely néked nyílt s elhervadt, mint a lelked
És tört zászlóval, melyre írva: Bánat
S mellyel vert életed eseng kegyelmet,

Mégis, oly szép az élet. Mégis oly szép,
Fölötte kék sátor a csillogó ég,
Alatta tarka szőnyeg az örök föld.

Oly szép az élet! És oly bő kegyelme,
Enged, hogy élj, szegény, szomorú ördög,
Ég és pokol reményétől elesve.

Amor

Anna, szépséged hív oltározója,
Anna, szived reménytelen hívője,
Ma újra áldozom, ó édes ostya,
Kiben keservek mérge él beszöve.

Oltáraid előtt áll ifjúságom
És végzetem: tekints ez áldozatra,
Ó Anna, vértanúk végére vágyom
És üdvözít a vergődés malasztja.

Minden versemnek ünneplő palástját
Magamra öltvén, aranyos selyemben
Tört szemeim az üdvöt nyílni látják

S könnyek áldott borát áhítja lelkem,
Szép istennőm, ki híved nem szeretted.
S én bús papod, ki nem hisz már tebenned.

Térzene

Felgyöngyözik a kisváros ködéből
Honvágyóan az alkonyi zene,
Majd szikrázón a szürke ég felé tör,
Mintha a tűnt nap lelke zengene.

A fáradt földön elhal a dübörgés,
Minden zenébe halkul s mese lesz
És minden fölszáll, minden ablak fölnez,
Az ég, mint egy nagy és zengő eresz.

Ó lelkem, ki egész nap messze vágytál,
Egekbe, melyekből száműzve élsz,
Miért roskadsz meg, szárnyad porba vágván,
Minden zenél most ég és föld határán,
Minden zenél már és te nem zenélsz?

A bakter

A kis végváros őszi éjszakáján
- Ó július víg tája, kék ege! -
Egykedvű lágyan végigzendül árván
Az álmos őr virrasztó éneke.

Féléberem, tűnt ősök bánatával
Míg hallgatom az ószláv dallamot,
Eszembe jut a nyári róna tája
És fénye, mely bennem végsőt ragyog.

Eszembe jut minden, mi tündököl, ég,
Sok régi vers, sok régi csók, öröm,
Eszembe jut a boldog végtelenség,
A távol élet, a virágözön.

S úgy fáj az éj virrasztó, álmos öre
S a szomorú szláv dallam fáj nekem,
Rokon velem, bánatra és közönyre
És idegen és örök idegen.

Feledés

Ha volna selymes, karcsú paripám,
A neve Feledés, a vére sárkány,
Ki úgy rohanna, mint tűnt üdv után
A gondolat a balvégzet magányán:

Föülne rá s az őszi völgyeken
Széllel rohannék az avart kavarva
S úgy futna tőlem e silány jelen,
Mint porzó láncosfű a zivatarba'

S ahol legőszibb, legfájóbb a táj,
Hol a világ egy szép schönbrunni park,
Szivem, e lázas, torpanó, riadt,

Átugraná a végső akadályt
És Feledés megállna, megigézve
És égre nézne boldog, holt vitéze.

Végtelenség

Falu csöndjében zengenek
Idegeim, e hárfahúrok,
Valami nagy kín közeleg,
Az életem ma úgy sír, úgy zsong.

Ó szívem, fájó zeneszer,
Miért csendült meg árva mélyed,
Mért zenged át a végtelen
Idők ölét s az égi kéket?

Miért oly boldog ma az ősz,
Mint áldozás után apáca
S a fájdalom mért oly erős,
Mint nagy szerelmek a halálba?

És miért húz ma mint delej
Az őszi hold a temetőbe,
Miért néz sírva a szemem
Az égi és örök mezőkre?

A végeken, északon

E bús erdők fölött
- Ma köd van és enyészet -
Egy ősi óriásnak
Mérföldes lába döngve lépett.

Egy ősi óriás
- Még él a vén regében -
Árnyéka feketéllik
Ma is e letarolt vidéken.

S ez árny ma rámborul
- Most ősz van s lesz-e nyár még? -
És járok holt határon
Árnyak sorában, én is árnyék!

